

Dimensiērs

Dimensiërs

Han Lemahieu

2018

Beefcake Publishing

Proloog

Kaén

7e omwenteling

106e sterwisseling

Kaén was een grote puinhoop. Het land was verdord tot grote zand- en steenvlaktes. Drie kwart van de bevolking was gestorven. Er was niets meer over van het roemrijke verleden van de grote steden. De steden die de recentste ontberingen weerstaan hadden, waren niets meer dan een hoop koperkleurige, surrealistische gebouwen, ieder bestaande uit een lange pilaar als voet met bovenaan een of meer bolvormige of ellipsvormige woongedeelten. Men verplaatste zich uitsluitend met kleine luchtschepen. Het zand werd onverzettelijk gedomineerd door grote horden schorpioenen die in de loop van de tijd immense proporties hadden aangenomen en muteerden tot echte monsters waarvan de allergrootsten zelfs de luchtschepen durfden aan te vallen als die te laag overscheerden. Deze monsters gedijden zowel in de zandvlakten als in grote steenvlakten waar de hardste steenlagen alle plantengroei belemmerden. De bevolking bestond zoals alle volkeren uit mannen, vrouwen en kinderen: de *domigne*, de *felignae* en de *parum*. Sommigen besloten om het leven in de ‘schelpen’, zoals de Kaéense woningen doorgaans genoemd werden, op te geven voor een leven in de lucht of in het water en trokken met lucht- en duikschepen naar het heelal of naar de grote diepten van de oceanen.

Melliyns familie was ook van plan om te vertrekken. Haar vader had de hele familie overgehaald om met een van de grote publieke luchtschepen mee te reizen. Gelukkig waren de Kaén, die afstamden van de menselijke soort die de Aarde eeuwenlang gedomineerd had, net als de schorpioenen, geëvolueerd. Zo konden ze geruime tijd zonder eten of drinken en de gemiddelde lichaamskracht en het uithoudingsvermogen werden groter zodat de Kaén beter bestand waren tegen grote en langdurige inspanningen. Hun soort veranderde niet alleen fysiek; ook mentaal ondergingen de Kaén doorheen de tijd een opmerkelijke verandering. De capaciteit van het geheugen en het concentratievermogen bleken na een aantal generaties meer dan verdubbeld. De scherpte van de geest bracht echter ook nadelen met zich mee. Licht en geluid werden al snel onverdraaglijk, een overdosis aan prikkels die de hersenen op te korte tijd moesten verwerken. Het almaar groeiende vermogen van het Kaéense brein bracht de Kaén ertoe om niet langer met elkaar te spreken met de stem via de mond en in plaats daarvan alleen nog maar

telepathisch te communiceren. Het licht werd gemeden tot het sommigen tot waanzin dreef en zij hun ogen begonnen te verwonden. Op dat punt werd er besloten om te proberen de mutaties tegen te gaan maar tegenstanders van het idee wierpen op dat de natuur haar gang moest gaan. Als de planeet gedoemd was om te vergaan, zoals in een ver en grijs verleden met de Aarde gebeurd was, dan was een totale verwoesting onvermijdelijk. Verzet was dan zinloos. De discussie liep hoog op en de gemoederen raakten verhit. Het verdict was eenvoudig: zij die zich aan de mutaties onderwierpen, zouden blijven. De rest zou vertrekken. De zogenaamde rebellen zouden met luchtschepen naar de naburige planeet Que trekken, waarmee er sinds korte tijd een intergalactische verbinding bestond. De Kaéense bevolking verminderde drastisch. Onder de Qerianen ontstond er al snel onrust over de massale toeloop. Net als op Kaén waren de planeet en haar inwoners onderhevig aan mutaties, maar deze waren veel minder ingrijpend dan op Kaén.

De voorlopige regering op Kaén, met aan het hoofd Phazar Kyser, verbasterd tot 'Ky', probeerde zoveel mogelijk Kaén ervan te overtuigen om te blijven maar met matig succes. Op Que had men uiteindelijk een ultimatum gesteld: nog duizend Kaén zouden welkom zijn indien zij vóór de volgende sterwisseling arriveerden. Dit ultimatum veroorzaakte op zijn beurt grote onrust op Kaén, waar er nog veel families twijfelden of ze al dan niet zouden vertrekken.

Tot deze laatste behoorde ook de familie van Melliyn Stimabelon. Melliyn was een jonge Kaén. Ze had al twintig sterwisselingen meegemaakt. Haar oudste broer had er al negentwintig achter de rug en haar jongste broer vijventwintig. Binnen hun familie was er heel lang discussie geweest en uiteindelijk was er een pijnlijke beslissing gevallen. Melliyn en haar broers zouden met hun moeder vertrekken en hun vader zou achterblijven. Melliyn zag weinig goeds in een familiebreuk, maar haar vader, Jacobus Stimabelon, had erop gestaan om te blijven omdat hij zijn plichten niet wilde verzaken. Haar moeder had daar woedend op gereageerd en hem meermaals naar zijn hoofd geslingerd dat ze, als hij de politiek belangrijker vond dan zijn gezin, zóú vertrekken en dat hij dan maar alleen moest achterblijven. Melliyn was daar tegenin gegaan en had aangekondigd dat zij ook zou blijven. Dat dreigement had haar moeder enigszins gekalmeerd maar haar vader geenszins bekoord. Uiteindelijk had hij haar beloofd dat hij zijn uiterste best zou doen om alles zo snel mogelijk af te handelen of over te dragen opdat hij hen later achterna kon komen.

Het ultimatum dat de regering van Que gesteld had, bracht alles in een stroomversnelling. Het zorgde ervoor dat de laatste treuzelaars zich massaal

begonnen aan te melden om een plaatsje op een van de laatste vluchten te bemachtigen en de kans dat Jacobus niet op tijd zou zijn werd steeds groter. Jacobus besloot hierbij om een stap opzij te doen. Hij zou niet vertrekken. Zijn beslissing was een harde klap geweest voor Melliyn. Opnieuw had ze gezegd dat ze ook wou blijven maar zowel haar broers als haar vader hadden haar dat uit het hoofd gepraat.

Melliyn liep met opgeheven hoofd het hoofdgebouw van de Opperschelp binnen, waar de leiding zetelde. Eerste Hoofd Ky had die regering haastig samengesteld, nadat hij de leiding op zich genomen had na de uitbraak van de schorpioenen die had gezorgd voor een massale volksvernietiging over de hele planeet. Op zich was dat een nobele daad, maar er is altijd meer aan de hand dan er op het eerste gezicht te zien is. Dat was een grote wijsheid die ze van haar grootvader geleerd had.

De Opperschelp zag eruit alsof ze met diamant was behangen. Dat was natuurlijk onzin, maar het was een feit dat de schelp, groter dan de meeste woonvoorzieningen, uit slechts een ruimte bestond en oogverblindend mooi was. Het deed Melliyn bijna haar afkeer vergeten voor de man die momenteel in dit paradijs zetelde. De ingang was afgeschermd van de rest van de kamer – *balzaal* was een beter woord – door een wit scherm dat in een boog voor de ingang stond. Twee bedienden fungeerden als wachten, wat redelijk zinloos was aangezien Ky zijn gemuteerde geest sterk genoeg was om de aanwezigheid van eender welk wezen kilometers om zich heen op te merken. De bedienden keken Melliyn afwachtend aan maar herkenden haar al snel als de dochter van Jacobus Stimabelon, een vertrouwensman van het Eerste Hoofd in eigen persoon. Ze bogen allebei het hoofd.

Melliyn kon de stemmen van haar vader en Ky niet horen maar ze kon flarden van het gesprek opvangen. Ky was duidelijk niet tevreden met iets dat haar vader had ‘gezegd’.

“Kom binnen, kind”, zei Ky, ditmaal in het Aardse Nederlands. Melliyn knikte naar hem en stapte om het witte scherm heen. Ze had het ‘paradijs’ al een paar keer betreden maar ze was elke keer weer onder de indruk van het kleurenspeel van blauw, groen, paars en wit. Ky zat achter een imposante tafel die voor de gelegenheid was neergezet. De Kaén die achter de grote desk zaten, reageerden enigszins verrast. Er waren maar weinig families die scheidde. Melliyn hoopte enigszins dat ze zouden proberen haar vader ervan te overtuigen om zijn familie te volgen, maar hij genoot bijzonder veel aanzien en niemand dacht eraan hem op die manier te benaderen. Velen waren zelfs blij dat hij besloten had te blijven. Anderen laakten zijn gedrag openlijk.

Haar vader stond voorovergebogen met haar broers aan beide zijden. Nadat hij de officiële toestemming had verkregen, zouden zij en haar broers officieel uit het bevolkingsregister geschrapt worden en het recht verkrijgen om aan boord te stappen van een ruimteschip om naar Que te vliegen. Vermoedelijk was dat net gebeurd. Jacobus kwam overeind met een hoofdknik naar zijn zonen en een glimlach voor zijn dochter. Er werd niet gesproken, maar Melliyn wist dat er heftige gedachten uitgewisseld werden tussen haar vader en Ky. Ze voelde ook een gedachte bewegen van haar ene broer, Yarodin, naar haar andere broer, Cobin.

Toen ze even later hun vader naar buiten volgden, kwamen Yarodin en Cobin naast haar lopen. Iedereen die zich op dat moment in het paradijs bevond, keek even op en velen negen het hoofd. De twee bedienden maakten een buiging.

Jacobus Stimabelon was een imposante figuur met zijn brede schouders, smalle heupen en zijn knappe gezicht. Melliyn wist dat de vrouwen voor haar vader zwijmelden. Dan zwol haar borst bijna op van trots. Haar broers maakten altijd grappen over het feit dat hun vader nog volop genoot van de aandacht die hij kreeg, al liet hij dat niet zien als hun moeder in de buurt was. Ze droegen alle vier hun gebruikelijke uniform: zware, zwarte pakken met een voorpand van rubber als borstplaat van een harnas. De mouwen en broekspijpen waren eveneens voorzien van rubberen lappen die de knieën, enkels, ellebogen en polsen vrijlieten. Rond de nek zat een rubberen ‘kraag’ die tot boven het hoofd reikte. Mannen en vrouwen droegen korte laarzen zonder hak. Deze kledij was een van de vele pogingen om zichzelf tegen de schorpioenen te beschermen. Melliyn keek er al naar uit om van die zware pakken verlost te zijn.

Ze bleven staan voor een groot aluminiumpaneel in de wand. Jacobus drukte op de wand op een onzichtbaar, perfect in de muur ingewerkt, paneel dat opzijschoof zodat een ander bedieningspaneel zichtbaar werd. Hij toetste een paar maal op de gekleurde knoppen volgens een bepaalde code en de wand begon omhoog te schuiven. Jacobus wachtte niet tot de wand helemaal opengeschoven was. Hij boog zich en liep eronderdoor. Een bediende in een donkerblauw pak kwam op hen toegelopen.

Hij boog het hoofd diep voor Jacobus. “Ana Se, Domigni Stimabelon.” Hij boog voor Cobin en Yarodin en herhaalde zijn begroeting. “Ana Si, Domigné.” Tegen Mellyin zei hij: “Ana Me, Feligna.”

‘Ana Se, Domigni’ was een van de weinige communicatievormen die zelfs de meest chauvinistische Kaén altijd mondeling uitspraken. ‘Ana’ betekende zoveel als ‘Gezegende goedemorgen’. ‘Se’, ‘Si’ en ‘Me’ stonden voor ‘U’

en ‘Domigni’ en ‘Domigné’ voor ‘Heer.’ ‘Feligna’ betekende zoveel als ‘Vrouwe’ of ‘Madame’.

Jacobus knikte kort naar de man en vroeg toen op de typisch Kaéense manier via zijn gedachten: “Is het schip gereed?” De jongen kromp bijna ineen. Zijn lippen bewogen een beetje terwijl hij zijn gedachten vormde: “J-ja, h-heer. Nu-nummer 8.” Hij begon haastig weg te lopen in de richting van de luchtschepen en bleef staan bij een klein model. Hij herwon weer wat van zijn zelfvertrouwen. De luchtschepen waren zijn lust en zijn leven. Hij voelde zich altijd heer en meester over de schepen, als waren het huisdieren die hij voedde en verzorgde. “Er is genoeg voedsel aan boord voor drie weken en brandstof voor twee weken.”

Jacobus knikte naar de jongeman die zich zo snel als hij zich beleefdheids-halve kon veroorloven uit de voeten maakte.

“Help!”

Een vrouwenstem kwam door de gigantische loods naar hen toe. Melliyn bleef abrupt staan. Dat was de stem van haar vriendin Severyne. Zonder nadenken stormde ze naar voren langs haar vader heen.

De laadklep van een van de luchtschepen die nog in de hangar stonden, stond open. Een gespierde kerel sleurde Severyne mee naar binnen. Melliyn herkende hem. Het was het knechtje van Ky. De man was bijzonder knap om te zien en ondanks zijn huidige positie zeker niet dom. De rebellen hadden verschillende pogingen ondernomen om hem aan hun kant te krijgen maar hij had niet toegehapt.

Severyne worstelde en sloeg maar haar verzet leverde niets op.

“Ra’amra!”

De man keek om. Hij loste zijn greep op Severyne niet, maar bleef staan tot Melliyn hen bereikt had. “Ra’amra, laat haar los.” Melliyn deed haar best om haar stem intimiderend te laten klinken, maar ze klonk zoals ze zich voelde: bezorgd. Ra’amra draaide zich nu volledig naar haar om. Melliyn legde een hand op zijn gespierde onderarm. Ze leek Severyne helemaal vergeten te zijn. “Alsjeblieft, Ra’amra. Waarom kom je niet met ons mee? Meester Ibrahim op Que zal je met open armen ontvangen.”

Ra’amra schudde zijn hoofd. “Dat kan ik niet doen. U kent mijn standpunt.” Melliyn trok er zich niets van aan dat haar stem bijna smekend klonk toen ze verder aandrong. “Je bent niet verplicht om tegen ons te spreken. Wij zweren de telepathische giften van Kaén niet af.”

Ra’amra keek haar ogenblikken lang aan alsof hij probeerde een beslissing te nemen en schudde uiteindelijk zijn hoofd. “Net als uw vader heb ik mijn verplichtingen hier in Kaén.”

Er verscheen een glimlachje om Ra'amra's lippen terwijl hij over Melliyns schouder keek en de goedkeurende uitdrukking zag op het gezicht van Jacobus. Hij bewonderde de man enorm en hij wist dat Jacobus hem ook waardeerde, in tegenstelling tot Ky, bij momenten. Ra'amra verdacht Jacobus ervan dat hij met opzet achterbleef om zijn dochter te beschermen. Feligna Melliyn had zich ingelaten met 'slechte vrienden'. De enige reden dat ze nog niet was opgepakt, was dat ze de dochter was van Jacobus Stimabelon. Ze had zich opgeworpen als een van de codedragers die de code kenden van het slot van de bergplaats van de *xit zanza*. En Ky was erop gebrand die code te weten te komen omdat hij de *xit zanza* als zijn persoonlijke ontdekking beschouwde en de rijkdom die het kon opbrengen niet wilde besteden aan het welzijn van het volk. Dat was wat een groep rebellen propagandeerde. Ze waren zich hevig gaan verzetten en waren erin geslaagd om de *xit zanza* te stelen en te verstoppen. Veel leden van het verzet vertrokken echter naar Que en zowel hun slinkend aantal als de eeuwige discussie over het onderwerp zelf zorgde ervoor dat het verzet uiteenviel. Een van de weinigen die koppig bleef volharden, was Severyne.

De hele geschiedenis gleed in Ra'amra's hoofd voorbij terwijl hij vader en dochter beurtelings aankeek. *Melliyn moest de code aan Jacobus doorgegeven hebben. Misschien had die zijn familie aangespoord om te vertrekken omdat hij niet wilde dat zijn dochter nog langer met de hele affaire te maken zou hebben. Of had Melliyn net als zoveel anderen het niet meer de moeite gevonden om verder te gaan aangezien ze toch niet langer op Kaén zou blijven?*

De volgende paar seconden, waarin Ra'amra afgeleid was door zijn gedachten, waren genoeg voor Severyne. Ze gaf Ra'amra een harde trap tegen zijn scheenbeen met haar voet en zijn greep loste een fractie van een seconde. Ze gaf hem opnieuw een trap, dit keer in zijn kruis. Ra'amra gilte het niet uit maar strompelde achteruit. Severyne greep supersnel het laserwapen dat in zijn holster zat en richtte dat op hem.

"Severyne-"

"Bespaar me je argumenten. Ik weet dat je verliefd bent op dit stuk spierbundel maar ik zal geen genade kennen. Ik wil de waarheid, Melliyn. Heb jij ons verraden?"

Melliyn bloosde onder de insinuatie over haar gevoelens, maar Ra'amra leek het niet gehoord te hebben. Ze verroerde zich niet en gaf geen antwoord. Met Ra'amra in de buurt kon ze onmogelijk de waarheid vertellen. Maar ze mocht Ra'amra graag en ze wilde niet dat Severyne hem in een poging om te ontkomen iets zou aandoen.

“Ik heb het niet gedaan, Severyne”, zei ze. Het klonk alsof ze oprecht ontzet was dat haar vriendin zoiets kon denken over haar. Oprecht of niet, haar stemming maakte geen indruk op Severyne. Haar donkere ogen boorden zich in die van Melliyn.

“Wie kan het anders geweest zijn?”

Ra’amra kwam overeind. Zijn ogen flitsten heen en weer tussen de twee vrouwen. Severyne stond wijdbeens voor Melliyn, het pistool nu op haar vriendin gericht. Ra’amra dacht niet dat het meisje in staat zou zijn om te schieten op haar vriendin nadat die haar te hulp was gekomen, maar hij hield angstvallig elke beweging in de gaten.

“Aan wie heb je de code verklapt?”

Melliyn hief haar armen in de lucht. Het zou duidelijk niet lukken om Severyne nog om de tuin te leiden.

“Dat maakt niet uit. Weldra staat de volgende ster aan de hemel en dan wordt de code vervangen.”

Ze keek heel opvallend niet naar haar vader terwijl ze dit zei. Als een natrap voegde ze eraan toe: “Misschien was het toch niet zo'n slecht idee om te vertrekken. Op Que wacht ons een mooie toekomst vol welzijn en vrede.” Het klonk pathetisch. Severyne trok haar neus op.

“De *xit zanza* is nu eigendom van het verzet. Laat me je eraan herinneren dat de dief een verrader is.”

De *xit zanza* was in tegenstelling tot wat velen nog altijd dachten een dier. Een levend wezen dat de vroegere, menselijke rassen waaruit de Kaén eeuwen geleden geëvolueerd waren, een kat genoemd zouden hebben. Een wilde kat van het ras dat sterk leek op de katten die de mensen als ‘huisdier’ hielden.

Wat het dier van zo'n onschatbare waarde maakte, was iets onzichtbaars, namelijk het maagsap. Bij nader onderzoek bleek dat de braakballen een stof bevatten die als twee druppels water leek op vloeibaar zilver. Alleen experts in edelmetalen konden het minieme verschil herkennen. Ky was begonnen met de braakballen rechtsreeks op te slaan in grote plastic bollen die ‘parels’ genoemd werden.

“Dat hangt ervan af vanuit welk standpunt je de zaken bekijkt.”

“Zeg me alsjeblieft dat jij het niet was.” Severynes vinger knelde zich om de trekker van het wapen.

“Zou je me geloven?”, sneerde Melliyn.

Op een dag was een van de ‘parels’ leeg aangetroffen. De bol was geopend en de inhoud verwijderd. Niemand wist wie of hoe, maar aangezien alleen het verzet op de hoogte was van de geheime bergplaats moest de dief iemand

van hen zijn. Het viel ook niet uit te maken hoelang voor de ontdekking de diefstal had plaatsgevonden en het viel dus ook niet te achterhalen wie de codebewaarder was op dat moment, de enige die toegang had tot de ruimte. Achter hen klonken voetstappen. Cobin en Yarodin kwamen op het groepje toegerend. Yarodin ging voor Melliyn staan, Cobin greep Severynes hand en maakte haar het wapen afhandig. Severyne gilte maar Cobin greep haar arm vast en draaide die op haar rug zodat ze machteloos was.

“Verraders!”, schreeuwde Severyne. “Jullie allemaal. Een heel nest verraderlijke slangen.”

“Ik weet niet waar je het over hebt.”

Melliyn keek toe hoe Ra’amra Cobins plaats achter Severyne innam en haar met een harde duw in haar rug dwong vooruit te lopen naar een van de luchtschepen waarvan de laadklep openstond en waar hij haar eerder naartoe had willen brengen. Hij wierp een veelbetekenende blik naar Melliyn die duidelijk maakte dat hij nu wist hoe de vork aan de steel zat. Hij kneep een oogje dicht voor haar.

Melliyn knikte vaag als naar een onzichtbare gesprekspartner voor ze Severyne en Ra’amra resoluut de rug toekeerde. Ze was klaar met het verzet. Wat haar betrof mocht Ky de *xit zanza* meteen vinden en alle parels voor zichzelf houden. Ze was klaar op Kaén. Als het niet was voor haar vader.

Jacobus stond bij een van de grotere luchtschepen, grijs, met een grote 8 op de romp, met zijn vrouw aan zijn arm. Cobin stond naast hen. Yarodin was al in het luchtschip gestapt en zat honderduit te kletsen met een paar van zijn vrienden over hun nieuwe leven op de planeet Que. Voor hem leek het allemaal slechts een simpel uitstapje. Melliyn vreesde dat hij niet echt doorhad dat het voor altijd zou zijn en dat ze hun vader misschien nooit meer zouden terugzien.

Cobin omhelsde zijn vader kort.

“Draag zorg voor elkaar.”

“Ja, vader.”

Jacobus glimlachte.

“Je maakt me terecht trots, Cobin.”

Hij omhelsde zijn zoon opnieuw, lang en stevig deze keer. Daarna sloeg Melliyn haar armen om haar vader heen.

“Melliyn, mijn prachtige dochter”, Jacobus drukte haar tegen zich aan, zijn best doende om haar tranen niet te zien. “Ook op jou ben ik trots”, zei hij zacht.

“Waarom kom je niet met ons mee, zoals mama?”, snikte ze in zijn schouder.

“Dat kan ik niet, lieverd. Ik heb mijn verplichtingen bij de diplomaten. Bovendien heb je mij de code toevertrouwd. Het is mijn plicht die te vrijwaren tot de volgende codedrager zijn taak opneemt. Maak je geen zorgen om mij. Jij en je broers hebben nog een heel leven voor je, ook je moeder.” Melliyn keek hem met betraande ogen aan. Opnieuw beseftte ze hoe goed haar vader eruitzag. Iedereen schatte hem veel jonger dan hij was. Zelfs zijzelf vergat vaak dat hij al vijfenzestig was. Melliyn wreef haar wang tegen het zware rubber op haar vaders pak. Jacobus liet zich op zijn knieën zakken en Melliyn kon nu haar armen om zijn nek slaan.

“Als alles wat bedaard is, zullen er vaste contactlijnen tot stand gebracht worden tussen Kaén en Que. Zelfs als het ultimatum verstrijkt zullen we elkaar terugzien. Beloofd. Let op met dat kleinoed in je zak”, fluisterde Jacobus, met opzet niet telepathisch om te vermijden dat anderen hen van ver konden ‘horen’, terwijl ze allebei gingen staan en Melliyn achteruit stapte. Melliyns hand ging automatisch naar haar rechterdij en de zak die daar zat. In de zak zat een pakje van twee lagen plastic waartussen een smerige substantie zat. Ze keek haar vader recht in de ogen. Hij zei verder niets maar ze begreep dat hij niet goedkeurde wat ze had gedaan. Ze wist eigenlijk nog altijd niet waarom ze het precies gedaan had. Ze haalde het pakje uit haar zak, voorzichtig, opdat niemand het zou zien en gaf het aan haar vader. Jacobus zuchtte maar knikte. Hij deed zelfs geen moeite om het pakje te verbergen voor de mannen in het blauw, die met steeds meer heen en weer liepen tussen de luchtschepen. De jongen in het blauwe pak die hen eerder had begroet, kwam tevoorschijn in het gezelschap van een van zijn collega's. Deze laatste gebruikte zijn telepathische vermogens niet om te communiceren. “Het spijt me, heren, vrouwe. We moeten vertrekken.” “Jacobus.” Regina draaide zich naar haar echtgenoot toe zonder zijn hand los te laten. “Beloof me dat je snel komt.”

“Ik kom zo snel als ik kan.”

“Goed.”

Melliyn liet zich door Cobin de laadklep op leiden waar Yarodin en zijn vrienden plaatsmaakten voor haar om te zitten. Voor ze dat deed, keek ze nog eenmaal achterom en zag hoe haar ouders elkaar omhelsden. Haar moeder zei iets dat waarschijnlijk alleen haar vader kon verstaan.

Melliyn klemde haar lippen open terwijl ze zich afvroeg of haar moeder iets vermoedde. In tegenstelling tot wat Severyne haar en haar broers naar het hoofd had gegooid, was er buiten zijzelf niemand van haar hoogstaande familie geweest die iets met het verzet of enig verraad daarvan te maken had

gehad. Wat deed ze haar vader allemaal aan? Als hij de schuld op zich nam, zou hij sterven nog voor zij op de planeet Que aankwamen.

Het schip waar Ra'amra Severyne naartoe had gebracht, stond er ook nog altijd. Ze wist dat Ky de schepen vaak gebruikte als vergaderplaats voor zaken die absolute geheimhouding vereisten. Ze was zonder nadenken naar voren gestormd om haar vriendin te helpen en nu had ze haar zonder een woord overgeleverd aan haar beulen en liet ze haar vader opdraaien voor iets wat zijzelf gedaan had, zonder goede reden. Melliyn sprong van de laadklep en rende de hangar door tot waar haar vader inmiddels in gesprek was met een lange, magere edelman die Melliyn zich vaag herinnerde. Haar vader nam hem vaak in vertrouwen. Ze kwam bijna hijgend tot stilstand naast de twee mannen, die haar allebei verbaasd aankeken. De magere edelman glimlachte naar Melliyn en zei iets telepathisch. Melliyn antwoordde beleefd. Dan zei hij tegen Jacobus, eveneens in gedachten: "Ik laat jullie alleen."

Toen hij weg was, vroeg Jacobus, opnieuw met opzet niet telepathisch: "Melliyn, wat is er?"

"Ik wil het terug. Het pakje. Ik neem het mee."

"Melliyn..."

"Ik kan jou niet in mijn plaats laten boeten."

Jacobus glimlachte geruststellend. "Maak je niet ongerust. Dat was ik niet van plan."

"Oh, nee?"

"Nee. Je zag die man daarnet? Ik weet uit goede bron dat hij ook lid is van het verzet. Hij is bereid om je te dekken. Hij zal de volgende codebeurt op zich nemen en de parel terug opvullen. Als die er nog is. Hij verzint een excuus voor het bezit van de inhoud ervan."

"Maar wat als ze hem niet geloven? Dan zal hij officieel beschuldigd worden. Of erger, dan zal hij vertellen dat hij het van jou gekregen heeft."

"Dat risico moeten we nemen. Maar hij is mij nog iets verschuldigd. En mocht hij ons verraden, dan zal het spoor doodlopen bij mij."

"Nee, dat wil ik niet."

"En toch zal het zo zijn."

"Nee." Melliyn voelde de tranen opnieuw in haar ogen prikken en schudde haar hoofd.

"Melliyn!" Cobin kwam aangelopen. "Melliyn, wat...? Oh."

Hij zag Melliyn staan huilen in hun vaders schouder en ging er verkeerdelijk van uit dat ze opnieuw huilde omdat ze afscheid moesten nemen.

"Misschien moet ze toch maar hier blijven. Als ze het er zo moeilijk mee heeft..."

Hij kreeg er zelf bijna een krop van in zijn keel. Jacobus strekte zijn arm uit en gebaarde Cobin om dichterbij te komen. Hij drukte zijn beide kinderen tegen zich aan in een emotionele, maar door het verschil in lichaamslengte enigszins onhandige omhelzing.

“Ik wou dat het anders was”, fluisterde hij. “Ik zou jullie veel liever zien vertrekken zoals Yarodin die op dit moment waarschijnlijk staat te vloeken omdat het schip vertraging oploopt.”

Ze lachten alle drie, Melliyn tussen haar tranen door.

“Domigne!”

Een van de mannen in het blauw liep naar hen toe. Melliyn ving een haastige telepathische verontschuldiging op. “Het spijt me, heer. Men verzoekt u spoedig naar cel 6 te komen. Er is een noodgeval.”

“Begrepen. Cobin, neem je zus mee.” Er was iets van spanning in zijn stem te horen. Cobin nam Melliyn mee. Pas nadat ze op de laadklep van schip 8 gestapt waren en het dek omhoogkwam, draaide hij zich om en volgde de man in het blauw naar een hoek van de hangar.

Severyne werd met zachte dwang het luchtschip binnengebracht. Terwijl de laadklep sloot, kon ze nog net zien hoe Melliyn en de anderen van haar wegliepen. Ze was in de war en begreep niet goed wat er precies gebeurd was. Waarom was Melliyn op hen toe komen rennen? Om haar te redden, had Severyne verondersteld. Maar dat gedeelte had ze zelf moeten doen. Melliyn had voor de zoveelste keer geprobeerd om Ra’amra om te praten. Natuurlijk was dat niet gelukt. Ze had niets ondernomen toen haar broers tussenbeide kwamen. Ze hadden haar zomaar overgeleverd aan Ra’amra en Ky.

Severyne had bijna haar tong uitgestoken naar de gesloten laadklep toen er ergens rechts van haar een deur openging en een potige kerel binnenkwam. Er viel een straal kunstlicht achter hem naar binnen in de duistere laadruimte. Het was niet Ra’amra. De Kaén had een domme blik en een warrige hardos. Ra’amra was knap – Severyne gaf het niet graag toe, maar onder andere omstandigheden zou ze hem wel gemogen hebben – en intelligenter dan dit stuk vreten.

Zonder een woord greep hij haar vast bij haar elleboog en nam haar mee. Ze liepen door een aantal gangen en stonden toen stil voor de liftdeur. Severyne wist dat de meeste luchtschepen voorzien waren van een volledig telepathische bediening. De deur van de liftkooi schoof omhoog en ze stapten in. Boven kwam de lift rechtstreeks uit in een grote kamer zonder ramen die volledig wit was, afgezien van de vloer die bestond uit grote vierkante tegels

in verschillende bleke tinten. Severyne was onder de indruk van de kamer. Haar begeleider liep naar een bizarre buisvormige constructie in het midden van de kamer. Twee witte schermen stonden gebogen tegenover elkaar. De potige kerel gebaarde haar naar binnen te gaan en duwde haar haast tussen de twee schermen door. Severyne sloeg hem van zich af en stapte met arrogant opgeheven hoofd achter de schermen. Er was niets te zien behalve een klein beeldscherm dat veilig weggewerkt zat in een van de witte schermen. Het scherm floepte aan en het gezicht van regent Ky verscheen.

“Dag Severyne.”

Zijn stem werd lichtelijk vervormd door de luidspreker en klonk veel hoger dan zijn gewoonlijke bariton. Severyne zei niets. Er verscheen een grijns op het gezicht van de regent.

“Heb je geen zin om te praten? Of heb je liever dat ik het zo doe?”

Onmiddellijk voelde ze een energiestoot in haar hoofd. De stem van Ky galmde luid door haar hoofd.

“Ik dacht dat jullie zo gesteld waren op het mondjespraten.”

Severyne kneep haar ogen dicht. Ky verdween weer uit haar hoofd. Vanop het scherm keek hij haar verwachtingsvol aan.

“Zeg maar wat je wilt.”

“Wat wil je van me?”, snauwde Severyne.

“Je weet wat ik wil.” De stem klonk nu hard, ongeduldig. Ze wist inderdaad wat hij zocht, maar zij zou het hem niet in handen geven.

“Ik heb je al gezegd dat je er helemaal naast zit. Ik heb het niet.”

“Wie heeft het dan wel?”, snauwde Ky op zijn beurt.

Severyne klemde haar tanden op elkaar. Ze kon haar vriendin niet verraden. Mellijn was degene die de code de laatste keer veranderd had en zij alleen kende de nieuwe, huidige code. Ze had deze code op een bijzondere manier verborgen, onder het oog van iedereen die alert genoeg was om het te zien, zo had ze plagerig gezegd. Maar ter bescherming was er afgesproken dat de codedrager – degene die de code bepaalde – de enige was die deze code en een eventuele tweede codedrager mocht kennen.

Mellijn had hen verraden, en het zou veel makkelijker zijn om simpelweg haar naam te noemen – ze stond op het punt om te vertrekken, wat kon haar nu nog deren? – maar iets hield Severyne tegen.

“Wie?” Ky schreeuwde nu.

Severyne kruiste haar armen over haar borst en staarde vanuit de hoogte naar het scherm. Ze besepte een seconde te laat dat ze een fout gemaakt had. Ze had zich er zodanig op gericht om haar arrogante houding niet te laten varen opdat hij haar angst niet zou zien, dat ze haar mentale dekking had laten

verzwakken. Ky drong haar hoofd binnen als een glibberige slang die door haar hersens kronkelde. Severyne gruwde ervan maar ze kon niets doen. Ze wierp een barricade op maar Ky walste er gewoon overheen.

Melliyn

Melliyn.

“Dus zij is het.”

De slang gleed langzaam weg en de kou bleef als slijm in Severynes hoofd hangen. Ze kreunde haast luidop van afschuw terwijl de slijmerige indringer uit haar geest verdween en ze weer helder kon denken.

“Smerige rotzak.” Ze stuurde de boodschap achter de slang aan en stuwde er een golf van energie achteraan. Al haar woede en afgrijzen van de voorbije minuten balden zich erin samen.

Ky viel bijna achterover in zijn stoel toen er een kleine explosie in zijn geest plaatsvond. Hij greep naar zijn hoofd en bleef gedurende verschillende seconden zitten met zijn voorhoofd in zijn handen.

Melliyn. Melliyn Stimabelon kende de huidige code. De dochter van Jacobus, een man wiens vriendschap en gezelschap hij zeer wist te waarderen. Het feit dat hij zijn kinderen zomaar liet vertrekken en zelf achterbleef, werd om verschillende redenen zowel gelaakt als bewonderd. Zelf vond Ky het vreemd dat de man zijn gezin zomaar vaarwel kon zeggen, maar hij was ook een man in wiens gezelschap hij graag vertoefde en dus hield hij zich wijselijk afzijdig van de discussie. Maar zijn dochter bezat de lege parel. Dat veranderde de zaak. Hij zou natuurlijk achter haar aan kunnen gaan maar dan moest hij zijn positie als regent van Kaén opgeven. Ze zat op dit moment in een van de luchtschepen die op het punt stonden te vertrekken. Hij moest hen tegenhouden.

Hij zond een telepathische oproep: “Ra’amra!”

De man kwam bijna onmiddellijk binnen. Eveneens in gedachten vroeg hij:

“Wat wenst u?”

“In welk schip zit Melliyn Stimabelon?”

“Nummer acht.”

“Houd het schip tegen. Schiet het desnoods neer.”

“Wat? Maar heer...”

“Ik zei ‘desnoods’, Ra’amra. Haast je.”

Ra’amra dacht er geen ogenblik aan om een rechtstreeks bevel van de regent te negeren. Hij liep met stevige tred terug naar het dek waar de luchtschepen zich bevonden. De poort stond nog altijd open. Bijna alle luchtschepen waren vertrokken behalve twee kleinere exemplaren waarvan een in reparatie was.

Nummer acht was ook opgestegen. Ra'amra bleef niet staan om de jongens die verantwoordelijk waren gesteld voor het superviseren van het vliegschema uit te foeteren. Hij draaide zich op zijn hielen om en begaf zich naar de controlekamer van waaruit de laserkanonnen bediend werden. De mannen van dienst trokken zich nergens veel van aan. De een zat achterover in zijn stoel met zijn benen op het bedieningspaneel. De ander stond tegen een van de wanden van de zeshoekige ruimte geleund. Ze droegen allebei hun dienstpakken, met uitzondering van de rubberen verstevigingen die her en der verspreid lagen. Toen de deur openschoof en Ra'amra binnenkwam, schoten ze als door de bliksem getroffen overeind en in beweging. In gedachten beval hij: "Maak het kanon gereed."

"Ja, heer", was het dubbel antwoord. De kerel die aan het bedieningspaneel had gezeten, begon onmiddellijk met de procedure om het kanon in stelling te brengen. Hij drukte op een aantal toetsen, trok een hendel over en staarde een paar ogenblikken naar het scherm. Hij tikte iets in op het klavier voor het scherm, wachtte even en tikte toen nog iets in.

"Wat is het doelwit, heer?"

"Luchtschip 8."

De man begon weer iets in te tikken. Op het scherm was de radar te zien die de omgeving afzocht. De man had zich van het scherm afgewend.

"Vergeef mij dat ik het vraag heer, maar wilt u echt dat we dat luchtschip neerhalen?"

"Het is de wens van heer Ky", antwoordde Ra'amra stijf.

"Ja, heer."

De rode lijnen van de radar flikkerden een ogenblik en de rode stip werd groter en geel.

"We hebben het in zicht."

"Richt het kanon."

Ra'amra staarde naar de radar. De man voor hem zei: "Het kanon is gereed, heer." Zijn stem klonk onwillig. Hij wist dat er in dat schip Kaén zaten.

"Schiet een van de lasers af."

De man trok een van de kleine hendeltjes rechts boven op het paneel omlaag. De laser trof doel. Ra'amra was blij dat hij in het crisiscentrum stond. Daar hing een groot scherm waarop alles wat rondom de basis gebeurde zichtbaar gemaakt werd. Hij zou het niet hebben kunnen verdragen om toe te kijken hoe dit schip uiteenbarstte.

"Doelwit geraakt, heer", verkondigde de jongeman.

"Ik weet het", reageerde Ra'amra geprikkeld.

"Doelwit beschadigd, maar operatief."

Ra'amra zuchtte inwendig.

“Vuur nogmaals, twee lasers.”

De twee lasers troffen vol doel. Blijkbaar hadden de inzittenden amper gereageerd na de eerste aanval. Waren ze reeds dood?

Ra'amra opende zijn geest en reikte zover hij kon. Hij wist niet precies waar het schip zich bevond. Hij kon alleen proberen om in noordelijke richting de ruimte af te speuren.

“Open een radiofrequentie.”

De tweede jongen had de hele tijd onwennig staan toekijken. Blij dat hij eindelijk iets kon doen, liep hij naar een tweede paneel tegen de achterwand. Hij prutste even aan de microfoon.

“Frequentie open en bruikbaar, heer.”

“Roep het schip aan.”

De man deed de moeite niet om te antwoorden. Hij sprak in de microfoon maar kreeg telkens niets dan ruis te horen. Na drie pogingen gaf hij het op en schudde zijn hoofd. Hij opende ook zijn geest. Zijn jonge collega volgde zijn voorbeeld maar ook met z'n drieën slaagden ze er niet in het schip te lokaliseren. Toen Ra'amra even later vertrok, keek de jongeman hem na. Veel vrouwen zwijmelden voor die schurk. Als ze eens wisten dat hij in staat was om zonder blikken of blozen Kaén te vermoorden, zouden ze wel beter weten. Hij blokkeerde het volledige bedieningspaneel opnieuw, ging weer in zijn stoel zitten en wierp zijn benen omhoog.

Ky keek toe hoe de brokstukken van het neergeschoten vliegtuig werden weggesleept. Ra'amra vermoedde dat ze na het eerste schot al neergestort moesten zijn. Het maakte Ky niet zoveel uit. Hij hoopte dat het meisje nog leefde. Als ze dood was, had ze haar geheim meegenomen in haar graf en dan was alles voor niets geweest. Hij moest weten waar de lege parel was. En of hij nog altijd leeg was.

De Kaén die gevorderd waren om het vliegtuig te doorzoeken, kwamen naar buiten, hun overalls onder het vuil. Uit hun uitbundig gelach en gepraat maakte Ky op dat de familie Stimabelon het overleefd had.

De twee jongens kwamen strompelend en hoestend naar buiten. Een van hen – Ky meende zich te herinneren dat hij Yarodin heette – bood hevig weerstand tegen de Kaén achter hem die hem naar buiten begeleidde.

“Mijn zus is daar nog!”

Ky keek op. *Was Mellijn dood?*

Een van de mannen in overall kwam naar buiten met Mellijn in zijn armen. Het meisje was bewusteloos of dood. Naast hem liep een andere man die

Regina Stimabelon ondersteunde. Ky keek de man die Melliyn in zijn armen hield strak aan en vroeg telepathisch: “Dood?”

“Nee. Ze ademt nog.”

“Breng haar naar mijn kantoor.”

Cobin en Yarodin keken hulpeloos toe hoe hun zus werd weggedragen. Ky gebaarde hen met hem mee te komen. Yarodin wilde zich verzetten maar Cobin kalmeerde hem. Hij schudde droevig zijn hoofd. Ze volgden Ky naar een eerder klein kantoor waar hij hen installeerde met een glas wijn.

“Ik laat jullie vader halen.”

Ky liep de kamer – die gezellig en oud-aards ingericht was als een bibliotheek met langs de muren allemaal boekenkasten van het raam tot aan de deur – uit, en liet de jongens in een doodse stilte achter.

Cobin en Yarodin hoorden een doffe klap. Het tafereel dat ze op de gang aantroffen, was opmerkelijk. Ky lag op de grond. Naast hem lag een aluminiumplaat die uit het plafond gevallen was. Een zware kabel van het energiegeleidingssysteem dat in het plafond weggewerkt zat, bengelde naar beneden. De verschrikte uitdrukking op het gezicht van Ky bewees dat hij een pijnlijke dood gestorven was. Severyne zat naast Ky geknield met haar hand in zijn hals en haar rug naar de jongens toe. Ze kwam haastig overeind toen Cobin en Yarodin dichterbij kwamen. Cobin keek van Ky naar Severyne en dan naar de massieve plaat. Zo’n plaat kon makkelijk ‘losgemaakt’ worden door een simpele *mind trick*. De kracht van de energie was veel sterker dan de oudere vormen van elektriciteit die de mens vroeger gekend had. Aanraking met een grote hoeveelheid ervan was zelfs voor de sterksten even dodelijk als een hoog voltage van ouderwetse elektriciteit was geweest voor de mens.

Severyne zei niets. In tegenstelling tot de schrik waarmee ze overeind gekomen was, leek ze nu ijzig kalm.

“Wat is er gebeurd?” Cobin knielde neer naast Ky en voelde eveneens of hij een hartslag kon vinden.

Niets.

Severyne haalde haar schouders op. “Ik was op weg naar zijn kantoor om hem eens goed mijn gedacht te zeggen. Ik had hem een telepathische boodschap gezonden dat ik eraan kwam en toen hij wilde antwoorden, werd hij plots onderbroken en viel hij weg. Ik kwam net de hoek om.”

Ze wees achter zich door de gang.

“Maar heb je gezien wat er gebéúrd is?”

Ze knikte. “Ik zag de kabel naar beneden komen. Het ding moet losgekomen zijn door een storing in het circuit of zoiets. Ik wilde nog roepen dat hij moest uitkijken maar het was al te laat.”

Yarodin glimlachte en hief zijn glas wijn op in een toostgebaar naar Severyne: “Op gerechtigheid.”

Cobin negeerde hem. “Heb je iemand gezien?”

Severyne schudde haar hoofd. “Je denkt toch niet dat iemand met opzet...”

Ze keek omhoog naar de opening in het plafond.

“Het was een ongeluk. Een vreselijk ongeluk.”

Yarodin legde een arm om Severynes schouders en smoorde haar protest daarop door luid te verkondigen: “Gerechtigheid is geschied. Het ziet ernaar uit dat wij hier niet langer moeten blijven.”

Hij trok de onwillige Severyne tegen zich aan en nam haar mee de gang door. Severyne keek smekend om naar Cobin, maar of ze zijn stilzwijgen of redding van zijn broer wilde afsmecken, was hem niet duidelijk. Hij keek naar de zware kabel. Het uiteinde was nog ongehavend. Dus hij was niet doorgeknipt of doorgebrand. Waarschijnlijk had Severyne gelijk en was het een akelig ongeluk geweest. Hij liep zijn broer achterna met het voornemen om geen ruchtbaarheid aan de zaak te geven. Nu Ky hoogstwaarschijnlijk Melliyn haar dood op zijn geweten had, hadden zowel hij als zijn broer en hun ouders een enorm motief voor moord.